

POSTANOWIENIE

11 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

na posiedzeniu niejawnym 11 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Ł.M.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w N.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Ł.M.
od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie
z 29 marca 2024 r., I Ca 117/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnowie na rzecz adw. K.W. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści 00/100) złotych, powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

(K.G.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący Ł.M. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wynikającą z tego, że Sąd Okręgowy uznał, iż odbywanie kary pozbawienia wolności w jednej celi z osobą cierpiącą na chorobę psychiczną i manifestującą objawy psychotyczne nie godziło w dobra osobiste powoda. Wskazał również na istotne zagadnienie prawne związane z praktycznym znaczeniem i wpływem na sytuację osadzonych Zaleceń Rec (2006)2 Komitetu Ministrów dla państw członkowskich Rady Europy w sprawie Europejskich Reguł Więziennych.

Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Uzasadnienie wniosku nie spełniało wskazanych przesłanek już z tego względu, że bazowało na fakcie przebywania powoda w jednej celi z osobą chorą

psychicznie, który wybiegał poza wiążące Sąd Najwyższy ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący zmierzał w tej materii do narzucenia Sądowi Najwyższemu własnej wizji stanu faktycznego, co koliduje z istotą postępowania kasacyjnego, która polega na kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia przy związaniu jego podstawą faktyczną.

Z tych samych względów wniosek nie stwarzał podstawy do przyjęcia, aby w sprawie występowało powołane w nim zagadnienie, które *nota bene* nie zostało przez skarżącego w żadnym zakresie rozwinięte.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 102, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[SOP]